ВО́ЙНА МАЛОГО ЖОРСТОКОГО ЧИСЛА

Припускаю що знову моя війна вилізла з-під колиски дощу як правило вона народжується десь в темному кутку ательє художника в крейдяному подвійному колі яке я без циркуля провів на підлозі і намалював цифру 36 яка пірнула в глибину моїх віків – гостем.

горбачка-війна одягає тебе в лати і осеняє тебе крестним знаком на дорогу надівши на шию натільний хрест на скрижалях історії вона вже написала що ти загинув на війні во ім'я війни

ти ніколи не взнаєш що війна закінчилась відразу ж як ти загинув на полі бою яке відбувалось на лоні мистецтва в сліпих стінах.

пускання крові завжди людству потрібно – сказала війна заносячи ніж над картиною – фуйна – крикнув художник кинувшись напереріз але напоровся грудьми на ніж затуливши собою картину – може це був всього-на-всього його розпис в очах війни.

* * *

художник завжди вибере во́йну – він від дитинства вигодовує олово кулі яка потім заночує в його черепі приносячи із собою досвід блиску посмертної яскравості.

* * *

тотальна мобілізація стукає в цю хвилю в тисячі дверей.

* * *

війну можна розглядати як прогрес думки яка випереджує всі обставини – вибухову хвилю гекабомби яка зі спалахом приносить переродження мислення – природні властивості гекабомби досягають зі спалахом вибуху чорного екстазу в якому ніч зорі кристалічної масакри.

* * *

за війну повинен відповідати художник своїм тілом яким він повинен доказати свої ліві погляди він може тілом вимальовати передову в ім'я досягнення цілі досягнувши первісну чистоту художник розполовинить будь-яку номаду зі звіриним інстинктом пройшовши крізь всі загороди і бар'єри війни яка з громадянської помалу переростає в світову – проходячи шлях еволюції від дитинної хижості до досвідченості вбивці.

* * *

а все-таки во́йна крутиться – сказав художник і відтоді вона дійсно закрутилась в людській юзі.

анархічні тенденції яскраво виражені в сутичках із забарикадованою дійсністю яка поглинає і засмоктує як болото – анархія – прамати порядку – розчищує вулиці ліси будинки метро море – проходить відбір дистиляція неземного металу пройшовши гарт через полум'я тигля – в степах гуляйполя – на степі столу.

можна вибрати захист як вид боротьби тоді ти стаєш сильнішим ніж завойовник який розносить флюїди насилля захисник лінії або кола на якому стоїш ти відчуваєш земне тяжіння в цій червоній крапці земної кулі набагато сильніше ніж коли-небудь твій статус-кво стає беззахисно хижим а така беззахисність оголеного нерву обеззброює та обезвладнює доводячи свою військову справу до нескінченності мов мурашка в мурашнику якого розтрясли кілком.

захист ущільнює твою форму і розширює видноколо фронту ніби в музеї примарної зброї в стінах якого народжуються різні проекти масакр та голгоф але так і не здійснюються ці папери пізніш покриваються сірою курявою людської юги.

похідна музею примарної зброї – ненависть і бунт – які пускають паростки для подальших стратегічних битв можна на карті накреслити цей план червоним олівцем – художник стоїть віч на віч з глухою стіною пустоти – перед стіною в сні сну.

в віконницях червоне світло авангард ар'єргарду в хвості обозу яким є майбутнє мистецтва.

не одною війною буде жити людина – а багатьма

і слово стало війною проти слова – і сказав художник створимо війну якщо її нам не дають.

вона як немовля яке треба вигодувати своєю кров'ю і молоком щоби потім відірвати від себе і пустити в бій зі світом який потребує кровопускання.

внутрішня конечність – форма анархічного мислення мов в калейдоскопі – розширення форми займає площу насильства: скорочуються страти – наростає руйнівництво.

анархія прамати волі і – зчеплені руки більш відповідають воєнному часові як і артикуляція художнього слова – в жертву приводиться жертводатель – екзекуція підлягає виміру волі – масакра в театрі

театру дружби народів – бунт стає похідною війни – яка є свідомість ночі.

саме існування шанців вже створює закодованість до ляку солдата який втискується в землю щоби відтворити свою незбагненну пристрасть до ворожої кулі його зігнутий жовтий палець піднятий вверх застигає в нерішучому очікуванні перед тим як натиснути на гашетку якою він за мить стане і відчує скажений щем душі металу та його обсидіяновий запах.

його очі нанизані на колючий терновий дріт який мов діафрагма мозку скаче і стелиться над землею пройшовши шлях агресії – приклад карабіна лежить в окопі навскоси я робив на ньому карби – дехто якому ти вірив і ділився з ним ковтком води кидається на дріт як я йому хотів дати руку – щоб він зійшов на землю він·я втратив орієнтири не зрозумів де земля де небо.

на краю шанців каска – всередині шкіряні ремінці поряд саперна лопатка поруч ближче до очей житній колосок який лізе до нас по-пластунськи він розлусканий до останнього зернятка мов голова солдата.

і коли масакра пройде по тобі і крізь тебе ти станеш відлунням війни в казематах і в камуфляжі ночі.

художник відлуння масакри схожий на солдата в контузії шукаючого кохання в капищі а віднайшовшого карачун.

ти як конвоїр віршів яких ведеш на розстріл – вони ляжуть у рів упокорені але нескорені думаючи про руки матері чи про останню молитву а ти будеш думати про кулю яку пошлеш в сонце.

умбра vitae колорит солдатської незгоди на світ є в кольорі умбри.

каліка-ветеран дивиться на камінь і поринає в спогади про війну: – мряка дощ шанець а він як новобранець вичікуючий коли його їдь звіра злетить трасуючою веселкою пострілів і він покине свій труп який тягнув на собі в залитому водою рові – та стискав плескатий камінець вдивлений в його око з якого сипались чи то вогні чи то сльози – з цих каменів я зложу мою дорогу війни.

камо грядеши во́йно!

захист наступаючою кривою просіює ряди воїнів.

кожний хто ще не вмер той вмре.

дозорець з АУТ-зірки чекає поки розсипеться руїна його трупа і коли з її очей запалають гострі ножі кохання запутавшись в волоссі яке мов солома на снігу що горить яскравістю інеєм ночі.

мовчання постріл тиша мовчання сніг кричить внебовглоси шепіт вистріл мовчання сніг зображує сніг він не схожий на собрата під снігом клаптик землі що морозить зуби черепа плач вистріл мовчання трава росте мовчання луна мовчання чекає коли прийде зима.

війна всіх проти всіх

яким повинен бути зустрічний крок що грузне в баговинні людському мов шкапа захомутана людське призначення тягнуча в розлізлій борозні трупа своє існування почвари.

війна речей проти людини

в застінках казематy майстерні шанцях вулиці кожна річ висунувши язик-жало обмацує гардероб – людське тіло щоби виявити дзюру в яку можна втулитись і зжерти припаси смальцю-сперми в якій вони віднаходять чудодійну силу – паливо потрібне руху зірок.

під час відлуння війни – ти бачиш агонію міста зміючаться вулиці дзюраві роти будинків горланять їхній безбожний крик здирає маски руху з піднебесної яка протягує дружні задушливі обійми до кожного з солдатів-митців немов вручаючи їм підібрану з дороги напівроздушену троянду.

б'ють барабани війни.

DEUS EX MACHINA гризе лядську костомаху виссавши мозок вона вправляється в пожиранні людського м'яса яке мало артистичні жести й старалося в театрі тіней наздогнати цнотливість і деліріум героя.

не падаль падай.

б'ють барабани війни.

лежачи в шанцях залитих дощем дивився як осипалась земля що здавалось ось-ось розверзеться і поглине висоту окільцьовану фронтом ненависті – це було вождьграда кільце що все стискалось навколо великого пальця ноги – посинілого умертвлення духу що випав в безмежжя в осад в ніщо ставши рудерією-базавлуччям завислим між небом і землею так дивлячись то вліво то вправо де падали вершники яких тнули господні ножиці а кінь що загубив вершника ще волочучи за собою бебехи рвався до води скаржучись на біль-мазок смерті стирав його хрипле квиління на полотні діорами де вже розгортався напружений жаркий бій врукопашну але руки хапались ляльок набитих соломою – мішків вже не здатних виблювати солому а посередині ніби на тріщинах і сучках дерев'яної дошки тіла що виглядало краєм з шанця спливав людський смалець гній і сукровиця – армійське блювотиння вічності яке зі скрученими в'язами ще намагалось щось доповісти до сковиту – солдат був пішаком але він пішов ферзем – і шахова дошка фронту на якій розгортався бій покрилась плямами знекровленої землі від якої він отримав червоно-синій поцілунок – запаяний в кулі – земля дістала ерекцію умерляка в стилі міньйону. голова художника з підрізаним горлом малювала своє тінню – umbra vitae на чорному савані тремтливу чутливість слова.

ти бачив розсипаючий кістяк війни – ти був задіяний в ній як один з хребців нанизаний на шворку як намистина.

кожна людина хоче зжерти шмат історії – блядь – це ніби вічність – ящірка з відрубаним хвостом хизуюча своєю долею обрубаності.

ять – клоччя пожираюче відлуння війни мов зброяне мастило.

ять – зброярня примарного музею де в пірамідах стою я як автомат пронумерований під номером 13605.

ять – каністра існування через яку ти дивишся на командора.

ять – шанець як жила чорної крові що скапує ніби з гумового шланга до сонячної миски.

ять – оголені рожеві ясна війни припалі до гнійної ріки яка мечеться прип'ята до стійла.

ять – присмак бойового гару в устах присипаних землею.

ять – карачун блукаючий в кружганку долоні.

ять – фронт що світиться ілюмінацією в сні-контузії фронтотворця.

ять – білизна по білому на полотні діорами – я – не я.

ять – фронтове братання під різдвяну колядку.
ять – на платівці глупе чудо з німецьким воєнним маршем.
ять – слід від підкови на підталому льоді очей.
ять – фронт заглиблюється і підтягується в фронт як обрив на краю якого розстрілюють – ще один крок все ближче до музики на краю – смерть вже не завдасть болю – вона є фотоспалах в зіниці художника так де ти падав в упадку здерши чорну пов'язку з поглядом у вічність синю чи в зелений мур перед яким танцювали кулі і півкулі та Діва – архиімператорський божевілець також з ними танцює на карнизі а разом з ним всі речі що вже в танці заколисані до сну – в падінні чіпляючись за дим пострілу – мов танець дервіша підкошеного кулею який впав а рух танцю продовжувався – чіпляючись за камінці за коріння неслухняними руками і з поглядом перед яким завис знак запитання – що далі – побачив коня сірого що стояв в ніші обриву та жінку в пелерині яка усміхалась – патрон заходив в патронник – наступний – ти падав втягуючись в падіння мов в гру і вже простягаючи руку назустріч цій божевільній грі туди де вода до якої не докочувався твій третій відбиток – твій труп але з залізною хваткою очі чіплялись за цей хитрий чудесний пейзаж де прибережне каміння водорості іржаве відро та човен – все пливло розвалюючись – художник витирав клоччям невдалу картину від фарб боліла голова.
ять – екстаз фарб вже не настане в освячених образах.
ять – він утотожнювався з шматою на колючому дроті.
ять – може досить тілобудівництва на кістяку руїни досить торкнутись пальцем як вона вже готова впасти.
ять – і раптом в оглухлій тиші фронту – мирний спів шпака – це було неправдоподібно – Ув – Уа – в цей спів міг повірити тільки святий.
ять – кружляючий блазень – солдат під деревом летючого пса.
ять – він був білим сріблястим вовком на узвишші краю могильника там де лежали мертві він ще почув слово ХАЛАБАМА – за ним був лівораменний хрест та обеліск.
ять – ставши гніздом механічної зозулі яка вже не подала голосу він занурився в її – коханої кості в кості відлуння війни – АРНАУД.
ять – клімакс Великої Дори – заплутався в хіті випалена зсередини диня або картопля – напевно була війною або коханням – на полі що сміється і було двійником волі.
ять – солдат в стінах божевільні з запахом вівса в мисці.
ять – просралий мозок Великої Дори був наслідком і альтернативою її колінопреклонін-ня перед фуєм вимальовуючим її на листку тремтливості тіла.
ять – патріот анархічної всекрайності він жив в орієнтирах півтора метра – місце – на Бога.
ять – всевладність бестії блукала по склепах на могильнику ілюзій на віддалі витягнутої руки або на дистансі.
ять – художник володіє також кулаком під девізом кулака.
ять – в поході не варто пити бо викинуть з човна авангарду на корм рибам.
ять – кодекс сницаря мов малюнок трофейним шклом на підлозі з насмішкою над самолюбством самоволі тріумфатора.
ять – всеядність полотен художника не має меж – якщо він має жовна і здатність ковтання акули.
ять – час вагітної тиші що ковтає і випльовує.
ять – відлуння війни слова замкненого в паперовому квадраті спалені сірники на дні шанців.
ять – анархічні тенденції яскраво виражені в мистецтві як проникнення міазму – art – в пори шкіри всенезаконні принципи коригуючі кровообігом під чужою маскою руху оволоділою артикуляцією крові і уточиною звіра який іде на ви.
ять – курганний хрест в якому основа твоєї трироздільності як пригорща землі в дзюравій шапці-бирці насипаюча твою вершину всевладного братства.

ять – підмізинний простір викартографовує пристрасть твоєї бестіяльності яка веде в граніт тріщини позаіснування стихій.
ять – в декалозі солдата було вказано не вбий вош бо може буде час коли вона прийде і тебе вб'є.
ять – полювання на голінь.
ять – як знахідка хвостата редька на дні фронтової кишені.
ять – альба на фронтових дорогах та на сходах слави.
ять – відлуння війни на лічильнику ненависті мало 1000 децибел і ще один плюс до нуля.
ять – мрія про шкварок в прифронтовому голоді вічності.
ять – танець пальців на пеньку під сліпими ударами ножа.
ять – відлуння війни як здутий м'яч-ганчірка.
ять – злетіла виделка в оці пітьми.
ять – ОУП – відлуння війни як апорія і карміна.
ять – тріумф переможеного – HOMO FABER.
ять – все або нічого чулось в відлунні.
ять – цвітіння ще не кісточка ягоди – недозрілої вовчої ягоди – вже чекаючої на обезкровлене падіння.
ять – відлуння війни – є епоха що є відбитком сновидіння в дзеркалі хаосмосу.
ять – дембеля не буде – так склалось я – обставини.
ять – бум бом бом бум бом бом кряк – оце тобі і війна сказав солдат-блазень зкрутивши шию гусці.
ять – хто прийде ворогом – той піде з миром ворога.
ять – анархія – пожинай свою волю волі – підглянувши – морг – віконечка в мурі.
ять – геніальність бридота як недостатнє самовираження.
ять – всеорошуюча республіка ТХІН на шнурку ЯМ.
ять – зупинити коня який біжить з гори неможливо хіба ставши ним ти усвідомиш що пора зупинитись.
ять – перерослок свого недоростка.
ять – віддавай те що взяв на Бога.
ять – він хотів давно побачити свій похорон він дуже давно бажав побачити свій похорон і назустріч йому зробив крок телеграфний стовп.
ять – воєдино система четвертовимірності одиниці має ступінь протяжності резинки моїх трусів.
ять – харе·шолом в банці моїй відлунням війни. глорія алілуя ять /dues dues deus/ б'є барабан війни.
ять – гелбертів простір як система.
ять – людина в людині – епоха відлуння війни.
ять – під монастир завів Бога – усміхом в негативі.
ять – вершини стіль сузірні що їхні стопи піднімаються вверх в попіл над пам'ятник-крематорій невідомому поету.
ять – в горах я забув твоє ім'я.
ять – театр воєнного дійства кінчався фарсом – запереченням його натурі – під грім оплесків під світло рефлекторів з-за лаштунків по похилому настилі ніби з помосту зкочувалась дрезина.
цю DEUS ET MACHINA можна наіменувати апорія.
ять – все що є в моєму кругозорі горить – EXODUS.
я наповнений.
ексодусна продовженість лінії має натянутість звучної струни – фуй-язик в роті насичується джерелами з сраки – ніби клітер в вогню. коли ж мене умертвить повністю це відлуння війни.
ять – на кінчику язика перлина чорної вдови як звичайний камінець який випав – а язик роздвоївся потягнувши морок.

ять – перероджения відходить у виродження ніби повзаюча дитина яка має утробну пам'ять вовка.

ять – я не хочу жити в ваших сусідських хатах-відносинах я хочу жити в війні – і війною йти на ваше багно абстракції – ти протягуєш руку ліву: може вирішимо і проблему миру – служниця мистецтва – дружина яку несеш на плечах.

ять – стук двох камінців один об одного створюють самотню хвилю.

ять – хрести відходять кульгаво знизуючи плечима птахами з паперу підносяться над собою цвяшок останній втікає в кружганок долоні в серце.

подув зриває зі скла наклеєний хрестик праворамений букву забери свій хрест – в колі а він його облобизав з'ївши колір пурпуру і він став кольоростаном і градацією кольорів – сни приходили до зміїстого руху. Уламки дзеркал – зверху падає пір'я.

ЗАВОЙОВУВАТИ ТЕРИТОРІЮ ТРЕБА ЗАОЩАДЖЕНИМИ МЕТОДАМИ – ВОЇН НА ПУСТЕЛІ СЛОВА.

Вершиною слова для художника коли чужі сльози фарбою витікають з очей.

Відлуння війни кісткою
стає луною миру тліном
птах в прах рефреймінг
ріст економічного обпирання борги
та у-водіння мовного
політичного акту умарлянії.
а я з своїм ангелом з підлоги
підбираєм об'їдки.

М Я

Розроби методологічно кульмінаційну крапку – так ніби оранж-апельсини на сніговій частині. Мить підхоплює твої уривки зліпки шепоти як пучок кульок.

Ти тягнеш на візку по краю дороги смертність речей – в коробках різного калібру тілостворення форми руху напевно там жило твоє веселе безумство – але з кожним рухом коробки стають пустотілі – куди мені з візком може в манда шлак там товариство нові Д буряти – перед отруєним залізом не поспіє диня – то дівчинка зіграє перед чарівним деревцем на скрипочці твого мозку.

так несміло так невпевнено ніби самотня хвиля в очікуванні бурі.
в загороді розбрелось поступливе бидло.
може би так перекреслити навхрест.
випустити на волю – позначивши
шкіру чорними знаками рун
але тіні налівості прямують в нескінченність
стройовим кроком – шелест букв і слів
за пазухою осені до голоду зими –
єси шанцем що полює на білого отче-нанашка
в механічній вібрації небесної твердині
перший і останній чоловік на нетвердих
зранених глиняних ногах бреде
фронтовою лінією раю
живлячись пекельною помстою-байдужістю
яка гріє – руки тягнуться до вбивства
до задушення а уста шепочуть про любов.
війна між жабами і мишами
або між шпильками і грибами
озброєна характеристиками душ – білими
листками на вітер забиваючими рот
– волосинка дупи в очку як списи
зброєносців і ідальго на табуреті
воссідає мов на клячі – перед столом
кидається в бій на крила вітряних млинів – перемелюючих слова
в двобої відроджуючи нерицарську

ненависть табуретки до стола і їх разом
до чистоти листка по якому – ба
мандрує обеззброєний божевільний
запряжений в задерев'янілість коня – ув
на трьох ногах.

відлуння війни в моєму з останніх кохань – а саме найпрекрасніше того до дзеркал фуй ФЛУТ ОМАНИ здійсненого чудотворіння з розсипаних уламків калейдоскопу: мордує мене світло місяця який кидає вбивчий погляд променя його очі замерзлі під моєю черепною коробкою бісnуються очі його на зеленому старому чайнику на зранених пензлях і на кольоростані пісні палітри в комині моїх здивувань і недомовлень в смарагдах – вовчих зіниць чоловічків на деліріумі сонця що проникає в тіла випалюючи в них темні плями на дрімоту зірок в свому болоті на ягоді обростаючій свою кістку на щину художника на снігу випісявшого ім'я коханої на голод слова-каннібала на шкварок який плаває в розтопленому річищі ненависті на фатальність кроку наклавшого на себе руки. ще. ДО·СИТЬ.

записуюсь в чергу за відлунням війни
слідкую за зміною погоди.

ми хіба люди – ми однополчани ми мафія пензля і пера в шинелі стираєш рукавом з лиця чужі імена спираєшся на стіл в вагоні і мчиш на схід. – в двобої із-за сусідніх фаз – мені би в таку фазу попасти а потім піймати таку дозу щоби відразу смикнути в метастазу минувши наркоз метаморфози.

копирсаючись в гімні щурячий прихвостень – юродивий цілує червоний хрест но звідти плювок в душу – до нас летить Мілка або Машка – серце гупає о двері чоботи на стіл скінчився термін для поетичного слова.

рулиш за кермом
своєї домовини на колесах
в огненну гієну над дахами Люфтваффе
збиваєш мури ратуші поштамту
бомбиш рух і академію мистецтв
та різні засрані установи
що дзюраво стирчать з-під долоні крила
мов вершник апокаліпсису
натискуєш на газ – як сатана
якого історія створила
а не люди – на все небо
пишу – в срану мать
як дух літак я в ілюмінації
екстазу – в вогні підбитий
уполонений камікадзе рулиш
в полонену зірку – сонце

вже розпустивши в моїй атраментовій пітьмі свої живучі коріння задуппя.

останній герць відбувається між тобою і тінню на площині стола степу як розвідка в щастя: німота твоєї байдужості якийсь час стоїть на границі твого безмежжя блядства жлобства і ницості недоноска який свідомо йде на це щоби ці гнійні виразки розцвітали ягодами на його тілі – на тілі його трупа який волочиш на горбі з часом цей перегній дасть небачені плоди поїдаючі садівника який їх надщепив.

всеядність слова повинна ввійти в своє звичне русло я-год-дай вимови в німоті свою сірість буття в кухонній елегії а між заростом щетини яка росте на паперовій шкірі – що рветься й розмокає в вологості гоління – буцімто бритвою шкребти по щоках в палахкотінні на стіні віддзеркалюючись і невідома природа заходу знову срідостіння проросту його створюючих – час ? пам'ять ? рядок ? – термінів промайнулих випадково коли книгою до чужого увітвлення.

білий щур в лукавиці борця – човен

приручений червоним хрестом – пожирання його на своїй території має ляк жаху випускаючого кігті його книга зрадила його ж текст:

розірвана паща звіра загороди пусті і перекреслені ангел підбирає зі мною папір зігнутий вчетверо на якому марка здається від нуля. Народ примирливо тримається за фуй.

а люди – банкроти вічності: опалено-зранена горлянка сума зрадливості часу ох самозадушливість руки.

Бог – психоделічний пережиток виродивший в пару чи в окис я не дам навіть п'ять копійок за цей зів'ялий пережиток.

-∞ – ○ – +∞

бездомний фронтотворець ASULUM – має розгалуження з витоків миротворця інакше мироягодності віднайшовшої свою кісточку.

мироягідність забавляється кісточкою видушеної зі сливки випорскнулої з-під пальців ударившись об трамвайні рейки й відскочивши вбік викресавши іскрами приску що пустились в танець на очах людей які попали під світлоносний трамвай – людобори розмножувались на очах трамваю який зійшов з рейок і побрів в свою робітню. В ЗОНУ.

вовчі ягоди заячий хміль.

панський ліс в ринштоках ламає комедію, від успіху п'яний блазень хитає головою над колискою коваля де цвіте рута. то не хвіст – ото – фіст – подумав тать заглиблений в вату снігу. – в вовчому сковиті чуєш мандрівку людскості до 0.

знуджений ужиттям мироягідності свого часу і з його вулицею нутра що взявши в очі лінійку вимірює твою труну обиту по кутках залізними кутниками вздовж і впоперек ніби погляд залізний в тельбухи приставивши дерево до кутника почувши аритмію серця що на дні шурупом вкрутившим в серцевину мого гробу хворіючого на інсульт – червона кров зеленіє. басаврюк вилущений зі стручка. могили профіль на лезі сокири завершує трироздільність мироягодності – відмова від свого я – тріски розлупаної ДОМ-ІВ-КИ – як земля на різних за формою холмиках могильника де стояли під голим небом безліч твоїх посмертних з лопатою відбитків – смертних близьких з якими вмирав і ти.

півень співав під агонію ранкової зорі.

UMBRA VITAE – твій поцілунок має закінченість дисгармонії хаосмосу.

входу немає.

умилення до сліз.

труби зими палають на могильниках степу палає солома на леговиську – бамбетель сточений шашелем рипить дідівським кашлем – в садку гриби – пагоди наступаючі на темінь стайні де запахи дитинства в відсіки скрині на стриху піт косовиці і перегортання сіна перевертається дошка стелі падаєш на землю і чуєш поріг твоєї сім'ї. Вулик безплідних мрій. горботворчість росте в спіралі равликової ДОМ-івки.

Уді вагітні – хляп та хляп х х х VI – милостією божою покарані спекою та хлипкістю землі та глевкістю скрипки і топкістю. кружганок долоні тримає гризайль зотлілих вражень.

В центрі ЗОНИ – кольоростан нуля він розквітає вуглиною – тіні мов руни зменшені на білизні листка переповзають з одного лігва до другого вдихаючі чужі міазми – місто-руїна їх надихає до воєнного стану – твоя перемога моя перемога моя перемога твоя поразка.

як бути – ти тепер перший з останніх.

Верхня і нижня лінія йдуть в обійми – по підлозі розсипані білі цвяшки які тіні підбирають скоцюрбленими без нігтів пальцями свою підногітність що так скривджено-болісно далека від них

Життя спресована крапка спресована крапка то камінь.

Час вагітної тиші що ковтає і випльовує.

Слово замкнене в паперовому квадраті.

В човні що розмокає в воді стаючи куском шмати слово паливода або

ломикамінь випльовуючи згустки сукровиці і трощеного скла слово

одної руки слово гуляйнога слово правдомовної омани що біжить своїм

крученим шляхом під скляним-оловяним ковпаком.
Слово смерті за життя.
колінопреклоніння – має дозу стоячого сонцестояння фуя та хіті
яке з'їдає сонцепоклонник-сомнамбула пересторога для майбутніх
поколінь – назад а не вперед або стій на місці окреслений стопою. ДАБЛФ'ЮТЬ. стягуєш всі мішки та рюкзаки з камінням на вершину яку обвівають суховії дзюравиш ножем ці торби висипаючи їх нутрощі в деяких врослі черепа в яких колись сиділи настирливі божевільні думки а зараз тільки невибагливий спокій животіння спокійної смути без дна в яких снування метастаз пітьми затриманої бездумної і свіжої як зоря надрання.

тіло художника розсипається на куски і на частини стаючи руїною катакомб які його зігріють в цій трагедії Богооставленості – художники живуть на своїх географіях тільки одною ногою а другою всі разом в загальній робітні. ГОЛДЕН. 1987 р. шукаю руту – мовить собі художник вслухаючись в відлуння війни в топаючі кроки по анфілядах. удари по нирках негнучким кулаком.

очікування сестри. і рухається тільки вовчий сковит на дні ями збиваючись внебовглоси в місті Погорілля де на тебе чекають що ти принесеш з собою чи чай чи цигарки чи іграшки а може й комусь визволення від смерті.

і тягнуться серед лахміття погорільців їхні обпалені руки шукаючі гроші серед погибельців які сидять серед своїх оглухлих стін – погибельці що приклали відбитки пальців на білому листку вироку.

слова-людобори що лізуть в решето
або в пляшку
щоби добути ламаний гріш.
мара проганяє нас по осліплому
Луна-парку. на біс
з темряви зі стертими копитами
з'являється ангело-подібний бестія
оточений сексо-анальними німбами
андрогин в обіймах змії
поросло кагалом гадюччя.
пане – мозок ще димить, хор: жери
виделкою лізе. світ – жеровисько.
стежка до пекла на одного.

вправо вліво скособочений крок на всі боки обезлюдненого крайобразу на якому серед рудерії рухається бик – рогами в сонячному диску рудому від заходу в карк йому вгризається потвор-хамелеон залишивший від бика один кістяк – ти тільки тепер задіяний в своїй людскості обглоданої до білизни кісток своєї країни своєї географії яку він тепер несе в собі тягнучись по тій же самій стежці потвора серед того м'яса обдертого з його кістяка під написами: грудинка хребет філейка кишки лівер мозок – м'ясо поїдає м'ясо. на кістяку бика також надписи так ніби м'ясо росло на його кістках вросле словом – по імені.

просто в морду – в околиці де псіхея – SPHINKS
відлуння войни закутане в тіні Уді /живооко кулі/

книги з обпаленими крилами випускають річку – мов у в'язниці шум її самотньої хвилі втікаючої б'ючої о стіну / серпантином стелиться газ над колючим дротом задумливий ніби руки пітьми на твому обличчі противогаз якого другий кінець шлангу – ти є шланг – надітий на твій фуй чуєш під маскою газовий блюз мов канонада німих голосів в каліки своєї пам'яті / за що боремось подумав я – за гімно відповіли кості відлуння / списані томи впалі на підлогу описали околиці сну в якому заночувало відлуння війни / шлях чистилища сходинка за сходинкою і йде вниз той хто прямує внебо вглоси шанці викопані божою рукою для кровопускання людства від одної стіни до другої від краю кута до восьмикутника кольоростану / Діва наслідує свого басаврюка закидуючи могилу камінням і дико хихоче з

ним зверху / яма наповнена спрагою і терпінням і ти мій побратим з яким ми пили ти мою а я твою кров вилущений зі скорлупи горіха чіпляєшся зі мною обдертими закривавленими пальцями за каміння / в морі вузлами псалми тяжіють до внебовтупання по очах тіней / а метелик долонею обіймає череп / мій останній довід – я.

історія твоєї душевної хвороби то плащ підбитий лицедіянням імператорського божевільня – хворобливість автономного хвородення що мов бойові рубці на рубці затягнені новою тугою фарб.

мистецтво поза рамою.

вмирай молодо коли ще маєш хоробрість і здатність себе довисказати домалювати на тремтливому листку пожадання довівши своє вмирання до неймовірності немислимого анархічного чину – падіння художника з 25 поверху будинку на свою останню картину ставить ніби крапку між дотиком – між його пальцем і пальцем тіні – художник піднімається вже по той бік люстра і відходить в світло пожаданої втраченої яскравості – вмирання від мізинця до надшкірки пливучи посеред голосів мертвих близьких.

називання пекла.

поміщений в руїнах своєї оболонки.
не розуміючи чи то кінець світу чи початок
не знаючи чи вже пройшов всі межі виживання
чи вималював всі обличчя смерті
на зораному тілі піє колір мертвої субмарини
полювання з янголом смерті на образ
в гнилому мозку філософа – видовбавши
ланцетом філософського хробака що рече
про те що зелений старий чайник – то ДОМ
для всіх упосліджених та стражденних
що кульгаво по спаленій траєкторії духу
йдуть на прощу пітьми – заївши хробака
не станеш божком гімняним – готовим
вжитись в сонцедуппі.

пензель вранений
дефлорація сутінків – дівоча пліва роздерта
на живоокові падіння де в арці
твоя хіть б'ється об свою поділеність
на білизні по білому – втоплюючи
утопленість в води родильні біжучи
за джерельністю первозданного блиску
висвітилого твою текучість в яйці.

вігілія повстання

в гранітовій жилі відлуння війни
пророк встає: ворога треба мати
він вимріє його виліпивши в
другій площині піднебесної – щоби
третій ворог – тілом не вставши·бунтом
зашморгнутої петлі проростої
за животіння – петлю тримає
за кінець чиясь ворожа рука
вона хотіла пророка завести в
апокрифи війни але зістарячись
там і залишилась втративши зір і приварок.
місто кістяк в чавунній труні в чавунних кроках
цвіте його зоране м'ясо
язвою колумбарієм марою.
вслухаюсь в очікування. повстань.

діти обирають отамана ділячись на червоних і біляків на чорних і білих і бавляться в війну – між яругами – пірнаєш на дно мурашника дитячих примар осідлавши свого червоного коня який тебе несе в піднебесну дозрілості – в серці з колядкою – ой гой на-ой гой-на прутику скачеш жовняре поміж огудини та лопухів в торбі каламар та булава / холера плакати мені хочеться / той лоповухий в дзижчанні сонних мух на моріжку вже чув скигління упалих душ в пеклі – ASULUM / притулившись до землі він слухав свій відбігаючий тупіт дитячої втечі від жорсткого байдужого світу.

між яругами котилася торба з великого горба. що в тій торбі ? – хліб, паляниця кому доведеться. то й поженеться.

котись. торбо бо й так піду в світ з торбами на побачення з надією на скороминучу трагедію життя.

дзинь ! бом ! миросько вмер ! дзинь бом ! поїхали за попом

миросько з печі драпаком ! положили мироська на соснову лавку

лавка трясеться миросько сміється а та лавка дриґотить а той миросько реготить. та дальше любить дзинь. – бо-м.

камень на камені на каменю камінь а на тим камені є ще один камінь

живооку каменю світить лист кульбаби.

а біс махнувши хвостом вимовив чаруюча як ви потрапили сюди ? – йди на хрен – відповіла.

чих чих чих чих – пре біла локомотива по рейках загрузлих в глобусі – око дивиться на безмежність тупика-соковижималкою

профастригована ягідна поезія порскає кісточкою в чоло сновиді – своєму останньому полотну на якому вималював блакитне Соннице.

пісянняє Богооставленості дитя – своєї звироднілості яке зненавиділо світ за те що він його видав на поталу своїх ілюзій та почуттів.

згірклий приспалений шкварок белькотів про зачаїле вбивство яке народжувалось в його дзюравому казанку в замкненому просторі запалюються сірники відкреслюючи кружганок пітьми там де дитя бавилось з чорною рікою та з щезником в хованки. тепло тепло намацує тебе із зав'язаними очима рука в червоній рукавичці вивертаючи твоє захребеття яке видає звуки горна на бойовищі. захребетний досвід прямує шляхом самодостатнього самотнього самознищення. ось і прийшла моя пітьма наповнена шаркаючими кроками відлуння війни.

мертві ембріональні клітини вирушили давно в психатаку про яку вже встигли забути зірвавши завісу смеркання та заходу сонця своїми багнетами уздрівши себе на чотирьох кутках пустої кімнат. психатака стала психоделією знавіснілої бездумності уярмленої мов невільник в колодках. солома на якій він був чи вона ввібрала в себе надію і ропу – відтоді солома заговорила мов мука і терпіння поета вона спалахнула почуттям до вогню або до спалахів пітьми посеред тих миготливих блисків мертві ембріональні клітини відживались як неорганічні сполуки що виступили на язиці горгони яку Персей загнав в світлосяйність свого щита відрубавши голову але клітини з'їли цей міф хоча напевно народжується знову ця подібність світлосяйності щита або щось схоже як яскравість консервної банки на сонці.

клітини безглуздя поїдають клітини глузду взивання до розуму як пандемоніум серед решткив зруйнованого епосу як макет мертвого ландшафту на якому стоїть хиткий місток а під ним твоє животіння тіні з простягнутою рукою. чорний вогонь точить хробачками кості.

мертві клітини пускають ропу – люблю розклад гниючого мозку в якому це набирає характер вертепу – здихання набирає веселості маски з-під якої виглядають смутні очі а рот з усміхом від вуха до вуха мов крива рана. усміх заквацяний помадою.

зранений життям блазень на операційному столі його безноге існування вже ввігнане в слід протеза але він ще не знаючи що це значить шукає свій біль пальців ноги яка вже закопана на чужій землі потім йому примариться що ця нога обрубок шукає його по білому світі. він в це повірить і піде в напрямку свого зову мов блукаючий вовк в голоді вічності.

миромиромиро – відгукується відлуння війни заплутавшись в моєму волоссі виростому за цей час на міліметр. онімілість в відлунні війни заполонила околиці замкненого простору стаючи однією із центробіжних сил спрямованої в ентропію в якій ти рухаєшся по координатах хаосмосу.

ранимість набула звучності ритміки 5 рядків – белькіт одержимого лінією на якій я одружився в колориті прахнапрахнапрах на руштах пам'яті.

слово мов зірвані бинти де біль опромінив двогострими ножами залізши під шкіру ригаючи ропою що мов ріка захлинула подих просякуючи дощент гниюче животіння і повітря навколо. одур. сліпі стіни. гімно. пролежні. мовчазний крик. – капітуляція мертвих перед життям – кричав в гарячці і на пошерхлих потрісканих устах вигравав усміх. він знав що він перший в рядах тих знекровлених-капітульованих перед відлунням війни яке зветься життям. тільки після капітуляції яку він назвав коханням він вирвався з цупких обіймів дійсності його світ став непереконливою марою – ошалілою країною-з'явою.

як тому що не живе вдасться налякати свого вбивцю?

немає тут життя до сраної смерті. конфлікт 2: навчіться відвертої мужності коли ти впольований пітьмою.

Війна гі-гієна світу.